

[Socialministeren.]

at vi ikke alene bliver i stand til at løse dagens problemer, men også står bedre rustet til at gå i lag med dagen i morgen.

Der er stillet en række spørgsmål til mig her under førstebehandlingen, og mange af dem må jeg sige er velegnede til drøftelse i socialudvalget. Enkelte af dem skal jeg komme ind på her.

Jeg har ikke mange kommentarer til hr. Albertsens indlæg; jeg mener, at langt de fleste af de forslag, der blev stillet, må vi drøfte videre i udvalget.

Et par konkrete svar vil jeg godt give fru Lis Møller. Der blev spurgt, hvornår vi decentraliserede særfor sorgen og den øvrige forvaltning. Jeg skal ikke angive nogen datoer, men datoen bliver som sagt ikke 1. april 1974, det bliver engang i løbet af 1970'erne. Amterne er ikke i stand til at overtage f. eks. åndssvagefor sorgen på nuværende tidspunkt.

Fru Lis Møller ville også godt have haft et bilag vedrørende høringer; og det skulle have været optrykt i lovforslaget. Det ville have fyldt en hel bog, og det fandt vi ikke der var grund til, og jeg vil heller ikke tro, at udvalget vil være interesseret i at se samtlige bilag. Jeg vil tro, at de organisationer o. lign., der har været inde i billedet, vil rette henvendelse direkte til udvalget, såfremt de mener, at deres ønsker ikke er blevet påhørt.

Om finansieringen kan jeg sige så meget, at finansieringsformen er aftalt med Kommunernes Landsforening, og jeg må i den forbindelse henvise til, at jeg har talt med indenrigsministeren, og han er særdeles villig til at komme i udvalget og drøfte spørgsmålet om finansieringsformen; jeg skal ikke her gå længere ind i denne debat. Den opgavefordeling mellem kommuner og amter, der er i lovforslaget, er blevet rost i den stændende debat om amternes mulige nedlæggelse, idet vi her har foretaget en klar adskillelse og, så vidt det overhovedet har været muligt, undgået dobbeltadministration. Det er ikke mange ting, der lægges ud til am-

terne i denne lovgivning; den er først og fremmest baseret på, at sagerne skal behandles i kommunerne.

Jeg vil gerne bemærke til fru Lis Møllers forslag om at udsætte lovens ikrafttræden af sparehensyn, at det finder jeg ikke rimeligt. At spare på dette område vil betyde, at vi kommer til at ramme nogle af de dårligst stillede her i samfundet.

Til hr. Holger Hansen kan jeg sige, at jeg er meget langt enig med ham i de betragtninger, han har gjort sig. Jeg er enig i, at der ikke sker en voldsom ændring fra dag til dag, fra den 31. marts 1974 til den 1. april 1974, som jeg mener er ikrafttrædelsesdatoen. Vi er enige i, at man nok ikke skal forvente, at der ikke vil blive brug for flere medarbejdere på området, men det vil ske langs ad vejen. Nogle gange synes jeg nok, at pressen giver indtryk af, at kommunerne siger, de slet ikke kan klare arbejdet med det nuværende personale, og så undlader man at tage hensyn til, at det personale, der er ansat på de områder, der nu skal ind under kommunal regie, nemlig mødrehjælpspersonale, revalideringspersonale og sågar også sygekassepersonalet, som jo altså går over nu pr. 1. april 1973, kommer med. Man skal regne med, at alene dér får kommunerne en ganske normal udvidelse, idet personalet fra disse institutioner jo overgår til kommunernes regie, enten i primærkommunerne eller i amtskommunerne.

Jeg kan ikke helt afvise, at der er et problem, når man ser på de refusionsregler, der skal gælde i bistandsloven, kontra de regler, der gælder for refusion, når det drejer sig om invalidepension. Men jeg synes alligevel, det må bemærkes, at der til tilkendelse af invalidepension er knyttet ret faste kriterier.

Vi er også enige i, at vi må grave i spørgsmålet om, hvorfor vi har så mange invalidepensionister. Jeg håber, det må lykkes for os; vi har ikke hidtil haft tal og muligheder for at fremskaffe dette materiale.

Jeg må erklære mig enig med fru Grethe Philip i, at vi må have en nøje koordination